

16 DECEMBER 1967

VRIJ NEDERLAND

DAVID MEDALLA VAN DE 'EXPLODING GALAXY': WAT IS MOOIER DAN EEN MENS

David Medalla is beeldhouwer. De in 1942 geboren Philippijn, die op twaalfjarige leeftijd al Shakespeare, Whitman en Milton vanuit het Engels in z'n moedertaal Taglog vertaalde en op dertienjarige leeftijd al de filosofie en het Griekse drama bestudeerde aan de Columbia Universiteit in New York, maakte in 1963 zijn eerste 'bubble-machine'. Direct daarna maakte hij zijn eerste rookmachine en zijn eerste zandmachine. De jonge Van Goghbewonderaar kwam naar Europa om in de voetsporen van Rimbaud te treden en bleef hangen in Engeland waar hij drie jaar lang het avantgardistische tijdschrift Signals redigeerde. In die jaren was het voor vele kunstenaars mogelijk om te experimenteren en te exposeren in de door Signalredacteur Keeler gerunde galerie. Zijn boek over Rimbaud werd nooit

uitgegeven omdat de uitgevers van mening waren dat je over een dergelijk tragisch leven geen humoristisch boek kon schrijven. Behalve zijn bubble-, rook- en zandmachines maakte David rijst-, zout-, modder-, en broodmachines. Machines die zich nauwelijks laten beschrijven of fotograferen.

David verkoopt wel tekeningen maar geen machines: 'De mensen willen het niet. Geef ze eens ongelijk. Het is toch te gek om een kamer vol schuim of rijst te hebben.'

David maakte ook draagbare beelden. Dat waren koffertjes waar allerlei reisartikelen in zaten. B.v. een scheermesje dat je voor je neer kunt zetten als je je staat te scheren.

Medalla noemt zich de uitvinder van autocreatieve kunst. Zijn werk is bio-

kinetisch, het bezit een maximumrijheid en spontane creativiteit. Ruim een half jaar geleden stond door zijn toedoen de Exploding Galaxy. Een aantal mensen, een half jaar geleden nog schilders, dansten, musicerden of gingen schreven, presenteren nu gezamenlijke creaties. Het is geen vaste groep van mensen (de kern wel); er geen leider. De Exploding Galaxy blijft op het ogenblik in Nederland, traden op tijdens de Utrechtse Egiptische Lowlands-nacht, in desterdamse UFO-club Provodaya en het 'nieuwe Sigmacentrum'. Het is in Amsterdam. Ze zouden het t in staat zijn iedere avond hun drama's op te voeren. Binnenkort hopen zij voor e tijd een 'environment' te maken het Stedelijk Museum van Amster.

groep Kathakali uit Kerala. Dat was vernietiging en schepping. Dat was kunst. Ik geloof in de continuïteit van vernietiging en schepping. Kunstenaars willen alleen een klein gebaar maken en dat daarna ontwikkelen in termen van publiciteit. Er zijn er maar weinig die zich met de gemeenschap bezighouden. Als je een zakenman bent en veel geld verdient met een bepaald produkt dan wil je nog wel eens een keertje een ander produkt erbij proberen, maar als dat geen succes heeft, zal je het laten vallen en je beperken tot het succesprodukt. Voor mij b.v. moet de vorm van het beeld veranderen, anders interesseert het me niet. Ik bewonder naast de drie Brazilianen Camargot, Oiticia en Clark en de Spanjaard Chillo, Gerry Fitzgerald en de Exploding Galaxy. En Takis natuurlijk, de Griekse kunstenaar, die hier bij Krikhaar op het ogenblik magnetische ballen exposeert.

Het enige dat de kunstenaar kan doen, is mensen ontvankelijk maken. Ze moeten als het ware weer kinderen worden. Alle maatschappelijke waarden zijn zo verdronken. Vroeger was kunst organisch, later werd het een object. Het gaf de mensen een illusie.

Alles wat kunst kan doen is een persoon in een voortdurende waarnemende staat brengen. Je kunt prachtige schilderijen en beelden zien terwijl je op straat loopt.

De kunstenaar houdt zich bezig met zintuiglijke mysteries. Zien, horen en voelen, en ruiken zijn mysteries voor me.

Door LSD word je je bewuster van die mysteries. Als je intelligent genoeg bent, zul je ontdekken dat LSD weliswaar schizofrenisch werkt, maar dat je daardoor in staat bent je angsten af te reageren. We zijn allemaal schizofrenen. LSD heeft me bewust gemaakt van dingen die ik anders pas na verloop van tijd ontdekt zou hebben. LSD is een soort drama dat in jezelf plaatsvindt en waarvan je tegelijkertijd toeschouwer bent. Je begint je te realiseren dat het leven een dialoog is tussen werkelijkheid en illusie. Het leven is een illusie. De waarneembare werkelijkheid bestaat maar een ogenblik.

Ik leef met illusies. Er is maar één manier van leven en dat is het leven te leven. De dingen die we doen hebben niets te maken met leven. We creëren illusies, omdat we tijd en ruimte tussen eten en slapen moeten doorbrengen. We worden bankdirecteur of beeldhouwer. Als het ons niet bevalt kunnen we veranderen of worden we ongelukkig. De meeste mensen durven alleen niet te veranderen. Ze zijn bang voor het onbekende. Ze zijn niet in staat hun illusies in te ruilen voor andere.

Ik heb ellende en plezier, maar ik verveel me nooit. Dat is het grootste probleem van deze maatschappij: de verveling. Die verveling slaat zo gemakkelijk over in geweld: iemand die zich verveelt wil iets doen. Daardoor ontstaat agressie. 'Leven is geen kwestie van zijn vinden, maar een kwestie van open zijn.'

David Medalla danst in de stukken van

ZO MAAR WAT VROUWELIJKHEID

I EDEREEN kan het. We hebben met het Stedelijk Museum geproefd over het maken van een environment in het museum; zouden

Brigitte Bardot's schoonheid, daar raak je niet op uitgekeken,' schrijft Elle. Bij daarbij is het een... die binnen... van wat de draag... van te maken... vijftiende... uit honderden... modecreaties dat pakt, wat bij haar past. In vijf uur nog verschillende versies van zichzelf kan geven.' Dit alles geïnspireerd door David Bailey, die foto's maakte en François Reichenbach die filmde. De laatste deed dit boven... al twee maanden, hij volgde BB met zijn camera omdat men haar 31 december op de Franse tv moet kunnen zien 'zoals ze is'. Ze geeft een bijna een uur durende kleurenshow weg. Zingt vijftien liedjes en is o.a. gehuld in een vleeskleurig tricot met Batmancap, en laarzen en in een minijurk uit sliertjes kralen bestaande (Brigitte-Charleston). Ze is agressief sexy, in leer, maar ook 'sehr wunderbar' (Elle) als madame Gunter Sachs van Opel, in zwarte kant. Ze draagt blonde en zwarte krullen-ruiken en pruiken van lang blond haar.

een Dusseldorpse als Bertha van Paraboun, plakke op haar onderlijf een hakenkruis en droeg haar op te roepen 'Ich bin... die anderen... die hoofd bedekken... nautenhelmen en haar sex met dollarbiljetten, daar achter hing de Amerikaanse vlag. Zowel de Duitse ambassadeur als de Amerikaanse probeerden in te grijpen. De Amerikaanse kreeg de opdracht, het mogelijke en onmogelijke te doen om dit nummer af te zwakken.

Bonnie, mooi, sensueel, amoreel, gewillig liefje van geweldadige ex-gevangene Clyde, die impotent is. Essentieel zijn ze onschuldig. Ondanks alles dromen... voor een... die vrouwen... die moeite... die mannen... die aanval op de haves, uit naam van de have-nots. Ofschoon er geen spoor van sociaal protest is in hun daden.

In het begint lijkt alles heel speels. 'We zijn bankrovers,' roept Clyde uitgelaten. Ze schieten in de lucht bij hun overvallen, maar dan komt een kogel in het gezicht van een man. De politie jaagt meedogenloos achter hen aan, Clyde's broer zijn schedel splijt door kogels, zijn vrouw Blanche wordt gewond aan een oog en schreeuwt als een dier. De acteurs worden zo ontzettend reëel en het doek (Time) is zo bloedig als de vloer van een slachthuis. Zwaar gewond vluchten Bonnie en Clyde naar het huis van de vader van hun diebele bendegenoot, die hen verkwanselt aan de politie. Met als tegeneis het leven van zijn zoon. De sterfscène is vertraagd opgenomen en het lijkt of de lichamen van Bonnie en Clyde een macabere dans uitvoeren. Het publiek gaat beklemd en in een doodse stilte de zaal uit.

De jury wees zekere Truda von Hamburg aan als de Rodinmuze en ze werd de volgende dag in het Rodinmuseum ontvangen en daar rondgeleid.

Nieuw. Anouk Aimée en Yves Montant in 'Un soir, un train,' regie André Delvaux.

De eigenaar van de Parijse 'Crazy Horse Saloon', Alain Bernardin heeft (volgens de France Soir) op de meest verrassende wijze Rodins sterfdag herdacht (50 jaar geleden). Bernardin liet zijn strip-tease-meisjes, met partners, Rodins beeldengroepen imiteren. Zoals De Kus, het eeuwige idool. Bernardin zei: Rodin en ik hebben iets gemeen, we houden van naakte vrouwen. Tijdens de première werd een jury gevormd door o.a. Alain Robbe-Grillet, Serge Lifar en Pao Rabanne. Groot succes, ook in de vakwereld. Bernardin regisseert zijn modellen want (zegt hij) als ze zelf iets bedenken is het alleen maar vulgair en obscene. Hij gaat er prat op de mooiste meisjes van Europa in dienst te hebben, van de 150 die zich aanmelden neemt hij er maar 3. Zijn eisen zijn: borstomvang vijftientig centimeter, heupen negentig, lengte één meter vijf en zestig. De proporties zijn belangrijk, de taille moet lang zijn en het zitvlak appelvormig gewelfd. Hij geeft zijn modellen fantastische namen en lanceerde drie jaar geleden

Nieuw: Faye Dunaway, 26, werd uit honderd meisjes gekozen voor de rol van Bonnie in 'Bonnie and Clyde'. Producer Warren Beatty had eerst Shirley Mac-Laine voor die rol gewild, maar toen hij zelf Clyde wou zijn, zag hij van Shirley af omdat ze zijn zuster is. 'En zonder incest zou de film al meer dan genoeg bloed en zonden bevatten.' Clyde en Bonnie hebben echt bestaan. In de jaren dertig trokken ze in een Ford de Luxe (Clyde is o.a. autodief) rovend rond, tot ze in '34 werden neergeschoten. Bonnie's zuster, Billie Jean Parker uit Dallas, die negen maanden gevangenisstraf kreeg omdat ze destijds Bonnie voor de politie verborgen hield, heeft via haar advocaat van Warner Bross ruim een miljoen dollar geëist. Haar advocaat is dezelfde die Jack Ruby verdedigde. Ze vindt dat de film de nagedachtenis van Bonnie besmeurt en haar eigen reputatie aantast. Ze zegt o.a. dat Bonnie altijd leuk gekleed was en dat Clyde en zij er niet als zwervers bijliepen. De film vertelt het wilde tragische leven van

Het bloedige eind werkt ondanks de onvermijdelijkheid ervan als een schok. Robert Benton en David Newman (satirici van Esquire) kregen vier jaar geleden de idee een film te maken naar gegevens uit 'The Dillinger Days', een boek over de misdaad in de jaren dertig. Ze besloten het scenario voor Truffaut te schrijven, maar die moest het laten afweten omdat hij bezig was met 'Fahrenheit'. Godard wou er meteen aan beginnen, om de film in twee weken te maken, maar de producers zeiden: nee, het is nu winter en het moet in de zomer spelen. Godard zag er toen kwaad vanaf. Beatty hoorde in Parijs van Truffaut over het scenario, hij kocht de rechten en vroeg Arthur Penn als regisseur. Jack Warner kreeg hij op de knieën door zelf voor zijn voeten te vallen en te kreunen: 'Jack doe, als je lieft wat ik zeg, ik zal je zelf niet verspillen.' Bonnie and Clyde is een succes. Het publiek stroomt in drommen toe. De kritieken zijn zo verdeeld, dat het lijkt of het om twee verschillende films gaat. Ze zijn afwijkend (New York Times) of enorm enthousiast (The New Yorker).

... het maken van een... in het museum... dan in die ruimte... Op die manier zou het een... worden en zouden er... en beelden ontstaan... We vinden alles en zijn samen tot... in staat.

We hebben ontdekt dat... Het publiek... Explooding Galaxy... verloop van tijd... probeert zijn eigen gevoel... kening te brengen. We zijn... om ons heen jong zijn... dat één man veel... zegt dat hij het geweld... dan dat 10.000 mensen... stelling komen vertellen... ze het wel gevonden... iets gebeurd is, dat... waardenen.

Dans kan even mooi... Ik kan me herinneren... geleiden in een Parijs... zag van een dansende... zelf ook ging dansen... verwijderd ben. Onbegrip... en steen mag wel dansen... mens niet. Toen we vorig... Road dansten werden... Een straat vol stinkende... ren nog wel, Wat is mooier... De tegenwoordige kunsten... straat.

Toen ik in Utrecht de... ik aan de Amsterdamse... hier blijven om vloten... We zouden daarop voor... geven en tentoonstellin... hielden. Er zouden aller... drijvende vloten kun... ze zouden eventueel ver... kunnen worden. Het lijk... Verder wil ik op een... Amsterdam broodmachin... waar je om elk gewast... kunt krijgen in alle mog... kleuren. Het mooiste is... het brood te geven... hebt in een bieft, een... kunst krijgen.

David Metadalla danst in de... de Exploding Galaxy. Hij... andere uren van de dag... interrumpen, maar dat... stoort er zich nauwelij... De kleine prachtig uitgedoste... prater wil proberen... daaraan is. Dat neemt... David praat. Z'n jas... hem niet in de weg... dulle. Z'n verkoudheid... Z'n schone zijn vast... Z'n slechte uitspraak... moeilijk om alle geda... metten te volgen. Hij... wel geen dagen gegeten... David: 'De Exploding Galaxy... verschillende media. Een... uitbreiden tot dans. Sch... in woorden omgezet w... Sommige stukken zijn... Indjase verhalen, andere... ontleend aan een schil... Gerald maakte het verha... drama 'Oranje and Blue'. Op een keer dansten we met onze... lig oranje en blauw wa... er over naar een vrien... niet zomaar een brief, nee... alsof zijn vriendin er... terwijl hij haar reactie... Daar zijn we mee gaan... Brief-clichés zoals zeer... neem ik de vrijheid, wer... in het kaatsen met Dal... ma staan twee mensen... leten kaatsen. De tekst... wordt door twee mens... opgehouden. Gerry en... 'orange and blue'.

In Engeland werken... de popgroepen. Ze w... samenwerken. Popgroep... geuldsvoorstelling. Ik... nieuwe theatervorm... hebben. De Exploding... vaak in de Engelse UFO... daar helemaal gek van... Michael Chapman, een... de teksten die hij op... van tolletten had aan... papier geschreven. Het... gedichten, die door vier... werden in de UFO. Ze... tegelijk in... elijke... op datzelfde moment... kelijke modeshow. Terw... (teksten) zaten in de poep... en probeerden te poepen. De Exploding Galaxy... maar eigenlijk inspireert alles me.'

LIENEKE VAN SCHAARDENB